

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1378/2022
21.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Алановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 93/2021 од 20.05.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 593/22 од 25.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Алановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 93/2021 од 20.05.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 593/22 од 25.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 93/2021 од 20.05.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора.

Истом пресудом према окривљеном изречена је мера безбедности забране вршења позива делатности и дужности овлашћеног службеног лица – полицијског службеника МУП РС у трајању од 5 година, рачунајући од дана правноснажности пресуде и обавезан је на плаћање судског паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 593/22 од 25.10.2022. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције, бранилаца окривљених и окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције К ПО4 93/2021 од 20.05.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милан Алановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не опредељујући конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, али из образложења захтева произилази да га подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Ово имајући у виду да се у захтеву наводи да је суд супротно одредбама члана 163. ЗКП користио материјал прикупљен посебном доказном радњом тајно праћење и снимање иако су истекли рокови предвиђени Закоником, а у односу на тренутак када се јавни тужилац упознао са његовом садржином. Наиме, постоји велика временска дистанца између дана када је извршена посебна доказна радња и дана доношења наредбе о спровођењу истраге и њеног предочавања окривљеном ради изјашњења, због чега је спорна законитост ових доказа и спорно је њихово коришћење у кривичном поступку.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 163. став 1. ЗКП, прописано је да ако јавни тужилац не покрене кривични поступак у року од шест месеци од дана када се упознао са материјалом прикупљеним коришћењем посебних доказних радњи или ако изјави да га неће користити у поступку, односно да против осумњиченог неће захтевати вођење поступка, судија за претходни поступак ће донети решење о уништењу прикупљеног материјала. Ставом 3. истог члана, прописано је да, ако је при предузимању посебних доказних радњи поступљено супротно одредбама Законика или наредби органа поступка, на прикупљеним подацима се не може заснивати судска одлука, а са прикупљеним материјалом се поступа у складу са чланом 84. став 3. Законика

Дакле, према цитираној законској одредби рок од шест месеци из става 1. члана 163. ЗКП, почиње тећи од дана када се јавни тужилац упознао са материјалом прикупљеним на основу спроведених посебних доказних радњи што је могао учинити тек по достављању наведеног материјала. Сходно изнетом, како из списка предмета

произлази да је материјал настао применом посебне доказне радње тајно праћење и снимање Вишем јавном тужиоцу у Новом Саду ПОСК достављен дана 03.12.2019. године, уз кривичну пријаву Министарства унутрашњих послова, Сектор унутрашње контроле Ку број 180/19, а да је Виши јавни тужилац у Новом Саду ПОСК наредбу о спровођењу истраге донео дана 04.03.2020. године, на који начин је покренуо кривични поступак, то произлази да је јавни тужилац покренуо кривични поступак у оквиру рока од шест месеци од дана када му је достављен, а када је и упознат са материјалом прикупљеним коришћењем посебне доказне радње тајно праћење и снимање по наредби судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције Пов-По4 бр.151/19 од 28.03.2019. године. Самим тим неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да суду и одбрани никада нису предати снимци разговора са мобилног телефона који је био предмет посебне доказне радње, па самим тим није било могуће проверити да ли је АА уопште користио мобилни телефон приликом заустављања од стране полицијске патроле, те да је тужилаштво предало само оне разговоре који су ишли у корист потврђивања навода оптужног акта. Овакви наводи браниоца окривљеног представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и изношење сопствене оцене доказа, што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, те се Врховни касациони суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Врховни касациони суд је, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Алановића, на основу члана 491. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић